

Mungojerrie and Rumpelteazer? פיתרוןה של המתרגמת העברית: מנג'וֹרִי ורמטולִיקניט (מלשון "להקניט") בוודאי שאינו אידיאלי, שהרי כולו שעטנז או מעשההכילאיים: מכאן הוא משמר את המקור האנגלי מבלי לנסות להעביר את רימוייהמוכן האצורים בו, ומכאן ניסיון "לעברת" את ההוכמה. ניסיון שלא עלה יפה ביותר, שהרי "רם" (בשם העברי "רמטול") אינו מאזכר אפילו את Rumpel: שבמקור, המכיל מצידו את זכר הפועל האנגלי rump, שהוראתו לקטום, לפרוע, להכניס איסדר, כיאות לחתולים שעל ליהם נאמר שהם "מוקיוני איגרוף, ליצני היפוך" גוף, לולייניחבלים" ושמש נודע לשמצה.

מחר גיטא ולמען הצדק והדין, מי יבוא בטענות למתרגמת על שלא הצליחה להתמודד כאן עם מה שרק שלונסקי — מכל המתרגמים העבריים המוכרים לי — היה עשוי לגבור עליו. אבל, מאידך גיטא, לתרגם מה שנוה להתחיר מה שאין מצליחים בו בלשון המקור — אף היא שיטה לא מומלצת.

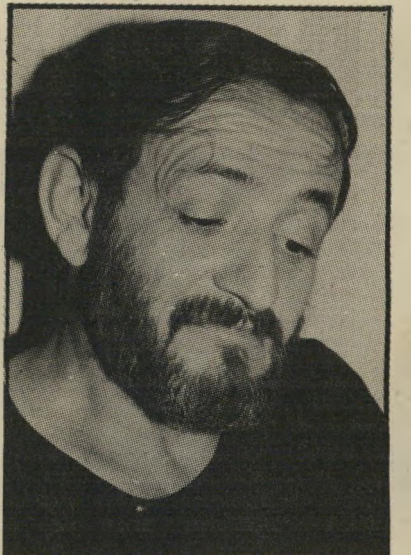
חמור מזה בהרבה הוא מה שעשתה המתרגמת, או התוצאה, או השניים גם יחד, כהשמיטת לגמרי מן הספר העברי את שירו החתולי של אליוט מן השיר אף הוא לחתוליארה שבכאן. מותר למתרגם/הוצאה להשמיט שיר מתוך מחזור שירים מטעם זה שתרגומו לא עלה יפה (אף על פי שגם זו שיטה לא מומלצת: מה היינו אומרים על השמטה כזאת בפרוזה?), אבל אל לה — וגם אסור לה — שלא לציין עובדה זו בגוף הספר המתורגם. כאן הועלם אחד השירים שבמחזור והרבר לא צויין בשום מקום, וזהו חטא רציני. גרוע מזה: אייוושר.

חטא רציני הרבה יותר מזה שכתרגומו הפועל האנגלי scoff, שפירושו לכוז, ללעוג, להביע זלזול, כאילו נכתב כאן cough, שפירושו להשתעל, כך שמתקבלת בעברית שורה חסרת-שחר כמו "הקשיבו נא בלי להשתעל", במקום שנתבקשה הקשבה בלא ליגלוג. וגם זה: מה ההבדל בין פסיון לפסיון, ומשום מה להרחיק לכת לחפש אותו? אצל אליוט מופיעים כאן שני סוגי בעלי-כנף המשמשים שניהם למאכל (פסיונים ותרנגוליים).

ועם זאת ואחרי כל זה, יש כאן לאימעט הראוי לטעימה ולהנאה. אומנם, לקינוח-סעודה. לא כתחליף ל"ארץ השממה" או ל"ארבעה קוואר טיט" כבקשה: על אף ברברה סטרייטנדר.

שירת החוליגן

למזלו ואפשר מאוד שלחוסר מזלו של המשורר והעורך יעקב בסר, מתרגם מיבחר שיריו של סרגיי ייסנין (וידויו של חוליגן, סיפרי עימות 77), נבצר ממני להשוות את השירים והפואמות שהגיש לנו בלבוש עברי למקורם, שהרי אינני

יעקב בסר

קורא רוסית. לא נותר לי אלא לקרוא בספר שבו זיכה אותנו, לקרוא בו ואתו ולחזור ולקרוא בו, ולומר שכאלה הם בעיניי מעשי התרגום שבהם באמת כדאי להשקיע כל מאמץ. שהרי מה שעשה יעקב בסר בשירי ייסנין הוא מצויין ממש, מלאכת-מחשבת עתירת-השראה.

וכיוון שעסקנו קודם-לכן בתוליו של אליוט, אומן לכאן, אל מולם, את כלבתו או בת הכלב של ייסנין. הגב כך צריכים להיראות שירים מתורגמים בשפה הקולטת אותם תוך כרי שימור

ורתם ועם זאת, כאורח פאראדוכסלי, הטמעתם בגופה כאילו היו עצם מעצמיה וכשר מבשרה:

שיר על בת-כלב

לִיד אִמְכָר עַת הַפְּצִיעַ הַבְּקָר
בְּצֵל מְשֻׁכָּה וְהִבְהִיתָ,
שִׁבְעָה הַמְלִיטָה בַת־כָּלֵב,
שִׁבְעָה גֹרִים צְהִיבִים.

עַד הָעֶרֶב אוֹתָם לִקְרָה הָיָא,
סָרְקָה בְּלִשׁוֹנָה פְּרוֹתָם.
קָלוּחַ לָבוֹ וְדִרְדֵק כֹּה
אֶל מַתַּחַת כִּרְסֵה זֶרֶם.

עִם עֶרֶב, עַת בָּאוּ לִשְׁבַת
עוֹפוֹת עַל עֲמוֹד הַגֶּדֶר,
תָּחַב שִׁבְעָה גֹרֵי כָּלֵב
אֶל הַשָּׁק — בְּעֵלְיַבִּית קוֹדֶר.

טוֹבַעַת בְּשִׁלְגַּי דְּרָפָה הָיָא,
רְדָפָה בְּעִקְבוֹת הָאֵכָר.
כִּמְהָ זָמַן, כִּמְהָ זָמַן רַעֲדֵי אֶז
מִישׁוֹר לֹא־קִפּוֹא שֶׁל נֶהָר.

עַת הַבִּיטָה הִיתָה מְזַדְּחָלֶת,
וְלוֹקְקֶת וְעַת פְּרוֹתָה.
לֶה נִגְלָה יָרַח מֵלֵא כַּחֲלַת
כִּמוֹ גֹּרֵר הַמִּפְטִיט אֶל בְּקַתָּהּ.

אֶל גִּבְהַת הַכַּחַל הַזּוֹרַח
הָיָא הַבִּיטָה תוֹף לֵיל מָר.
אֶז גָּלַשׁ כִּדְדִיקָה הִירַח
וְנִעְלַם אֶל מַעְבַּר לֶהָר.

תוֹף אֲנָקָה חֲרִישִׁית שִׁבְלֵיל
כִּמוֹ הַכֹּהַ בְּזוֹרוֹן נֶעַר גֵּס
גָּלְשׁוֹ אֶז עֵינָיָה לְשִׁלְגַּי
כִּמְיָ שְׁנַיִם כּוֹכְבֵי הַפֶּן.

וַיֵּשׁ כִּאֵן תְּרַגְמוּם מְשׁוּבָחִים אֲפִילוֹ מִזֶּה.
אֲרַבְרָבָה, כֹּאֵלָה תִּנּוּ לָנוּ לְעִיתִים קְרוּבוֹת וְחִיתָה
נַפְשִׁנוּ:

גֹּזְלוֹ שֶׁל כָּל חַי שׁוֹנֵה־הַיּוֹא.
מִגִּיל רֶךְ כִּכָּר נוֹתֵן אוֹתוֹתָיו.
אֶלמֵלֵא מְשׁוֹרֵר הִייתָ,
אֶז הִייתָ נוֹכַח וְגִבָּב.

דָּל בָּשָׂר, נִמְדָּה וְדִקְמָתוֹ,
בְּרַחוּב בְּעֵל־אִגְרוֹף וּגְבוּר,
מִדִּיּוּסִים, מִדֵּי יוֹם מִכְהַחֲטָם
נִהְגִיתָ הַבִּיתָה לַחֲזוֹר.

וְאָמַר לְאִמִּי הַנְּבַחֲלַת
כִּשְׂדָם מִכֶּסֶה לִי הַפֶּה.
"שׁוֹם דְּבָר, רַק נִתְקַלְתִּי בְּאֶבֶן,
זֶה הַכֵּל, עַד מַחַר יִתְרַפְּאוּ!"

גַּם עָכְשׁוֹ, עַת קָרָה כִּכָּר הַלֶּבֶת,
הָיָא הַסֶּפֶד הַלֹּוֹהֵט שֶׁל עֶבֶר,
הַטְּרוּף וְהָעֵז שֶׁהָיָה פֶּה —
בְּפּוֹאֵמוֹת שֶׁלִּי נֶאֱגַר.

עוֹרְקֵי הַמְּלָה הַזֹּוֹהֶבֶת,
מִימֵי הַיְלָדוּת — עַד בְּלִיטוֹף

מִכָּל שִׁיר וְשׁוֹרָה מִשְׁתַּקְּפֶת
פְּרִאוֹתוֹ שֶׁל יֶלְד־רַחוּב.

עוֹרֵי גֵא וְאִמִּיץ כִּמוֹ קָדָם,
חֲרָשְׁנוֹת מְתִיזִים צְעָרִי...
אִם אִי־פַעַם בְּלִטָּה הַכִּיתִי
עָכְשׁוֹ כָּל הַנֶּפֶשׁ בְּדָם.

וְאָמַר, לֹא לְאִם מִבְּהֻלָּתָּהּ,
כִּי מוֹל צְחוּק הַהַמּוֹן, גִּסְיָהָ:
"שׁוֹם דְּבָר, רַק נִתְקַלְתִּי בְּאֶבֶן,
זֶה הַכֵּל, עַד מַחַר יִתְרַפְּאוּ!"

כְּקִיצוֹר: הַרִי הַמוֹעֵד שֶׁלִּי לִפְרֵס טְשֵׁרְנִי
זְחֹבְסְקִי הַבֵּא. וּמְכִיוּוֹן שִׁמְרִית הַפְּרָסִים הַמוֹעֲנֵי
קִים אֲצִלְנוּ בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת הֵם מוֹצֵרִים שֶׁל
פְּשָׁרָה (עַל כֵּךְ בְּמַקּוֹם הַרְאוּיָה), אֲצִיעַ גַּם אִנִּי פְּשָׁרָה
מְקוֹרִית מְשָׁלִי: פְּרֵס בִּיאֵלִיק אוֹ יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁוֹר
הָאוֹמֵל יִיסְנִין — בְּעִיקְבוֹת הַחוּק נִגְדַּר הַגִּיזְעוֹת
— וּפְרֵס טְשֵׁרְנִיחֹבְסְקִי לְמִי שֶׁהֶעֱלָה אֶת נַפְשׁוֹ,
אִם גַּם לֹא אֶת עֲצֻמוֹתָיו, אֲרַצְהָ.
וְעוֹד עֲצָה אֲחֵרוֹנָה, אֵף הִיא בִּלְתִּי־מְבֹקָשָׁת: אֶת
הַסֶּפֶר הַזֶּה — קִנּוּ בְּעֲצֻמְכֶם, קִירְאוּ, שִׁמְרוּ עַל
הַמְּרָף וְתִנּוּ בְּמַתְנָה. וְאִילוֹ אֶת הָאֲחֵרִים —
הַשְׁתַּדְּלוּ שִׁיקְנוּ לָכֶם בְּמַתְנָה. יֵשׁ כֵּאֵן אִיזָה בְּדֵל
הַבְּרֵל.

בְּבִרְכָה בְּלִבְרַחֲתוֹלִית — נִתַּן זֶר ■

לאן נושבת הרוח

סִידַרְתַּ שִׁיחוֹת עַל נוֹשָׂא: "הָאִמָּה"
נוֹת הַיִּשְׂרָאֵלִית־כִּיּוֹם" בְּשִׁיתוֹף דָּף
חֲדָשׁ עִם תּוֹכְנִית הַרְדִּיּוֹ בִּימּוֹת ר'
בְּדִים.

מְסִיבוֹת שֶׁאֵינָן תְּלוּיּוֹת בְּעוֹרֵכֵי דָף
חֲדָשׁ נִדְחָה הַגִּילּוֹן הַסִּפְרוֹתִי שֶׁל
רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, אֲשֶׁר אִמּוֹר הִיָּה לְהוֹפִיעַ
בְּשׁוֹעַ שְׁעָבֵר, לְתַאֲרוֹךְ הַנּוֹכַחִי,
וְעִינּוֹ נִדְחָה לְשׁוֹעַ הַבֵּא פִּירְסוֹם
הַדִּיוֹן הָרֵאשׁוֹן בְּסִידְרָה. לְאֵן נוֹשַׁבַת
הַרוּחַ? הַעוֹסֶקֶת בְּבַחֲנֵית הַשְּׂאֵלָה:
הָאִם קִיַּיִמָּת אוֹ מַתַּתַּחַת אִמְנוֹת
יִשְׂרָאֵלִית.

עַד כֹּה הַתְּקִימּוֹ וְשׁוֹדְרוֹ שִׁיחוֹת
עִם אֲנִשְׁתֵּי־אִיטָרוֹן: שׁוֹשׁ אֲבִיגַיִל,
מִשָּׁה שְׁמִיר, מֵרִים קִינִי וְנַעֲם סַמְלִי;
עִם אֲנִשְׁתֵּי־מוֹסִיקָה: עִמִּי מַעִינִי, אֲרִיק
שְׁפִירָא, יוֹסִי מֵר־חַיִּים וְעַקֵּב בְּלַעֲדִי;
עִם אֲנִשְׁתֵּי־מַחֲוֹל (שִׁיחָה שֶׁתְּשׁוֹדֵר
בְּשִׁבַת הַקְּרוֹבָה): אֲשֶׁרָה אֶלְקִיָּים,
רוֹנֵית לִנְדָה, לֹאֵה אֲבִרְהָם, נְאוּוֹה
צוֹקְרָמֵן וְאוֹר בְּגִים.

הַשְּׁבוּעָה וְיִקְלָטוּ וְיִכְנּוּ לְשִׁדּוֹר שְׁתֵּי
שִׁיחוֹת נוֹסְפוֹת: הָאֲחַת עִם אֲנִשְׁתֵּי־
קוֹלוֹנֵעַ, בְּהַנְחִיית נִיסִים קְלִדְרוֹן,
וְהַשְּׁנִיָּה עִם אֲנִשְׁתֵּי־צִוִּיר, בְּהַנְחִיית
יוֹנָה פִּישֵׁר. כִּמוֹ כֵּן מַתּוֹכְנוֹת שִׁיחוֹת
עִם סוֹפְרִים, מְשׁוֹרֵרִים וְאֲנִשְׁתֵּי־רוּחַ.
פְּרִסְטִים וְנִיסִים יִמּוֹרְסִמוּ בְּמוֹעַד
מֵאוּחֵר יוֹתֵר.

שׁצ״

הירהורי קסאנדרה:

על מבקרים וכיבודים

הַסִּידְרָה שֶׁלֵּנוּ מִגִּיעָה לְסוֹפָה וְאֲנַחְנוּ עֲדִיין
בְּסוֹגִיית בִּיקוֹרַת וּמְבַקְרֵי תִיאֲטְרוֹן בִּישְׂרָאֵל.
בְּרִשִׁימָה הַקּוֹרֵמַת דִּיבְרַתִּי עַל בִּירְיוֹנוֹת מִילוֹלִית
בְּנִצְחָה בְּמִטְרָה לְמִשְׁוֹךְ תְּשׁוּמַת־לֵב. אוֹסִיף הַפַּעַם
כִּי עוֹבְדָה פֵּאֲרָדוֹכְסִלִּית אֶךְ מוֹבְנַת (פְּסִיכוֹלוֹגִית)
בְּחַלְטָה הִיא שְׁדוּוֹקָא הָאֲגֵרִיסִיכִיִּים וְהַמַּתְנַשְׂאִים
שֶׁבִּין הַרְצֻזוֹנְטִים שֶׁלֵּנוּ מְגִלִּים נְכוֹנוֹת מַרְתַּקַּת
לוֹוֹתֵר עַל כְּתִיבָתָם אִם אֲנִימֵם תּוֹצֵעַ לָהֶם מִישִׁרָה
נִיהוֹלִית רִמַּת־דָּרַג כְּמוֹסֵד זֶה אוֹ אַחֵר.

הָאֲמַת הִיא, שְׁכַתְנַאִים הַנוֹכַחִים אֵין זֶה מִשְׁנָה
הַרְבֵּה מִי יִנְהַל תִּיאֲטְרוֹן זֶה אוֹ אַחֵר. מִמִּילָא אֵין
לְצַפּוֹת לְשִׁנּוּי גִּדּוֹל בְּמִרְגִּינִיּוֹת. וּבְכָל זֹאת
נְכוֹנוֹתֵם הַמוֹכַחַת שֶׁל הַמְּבַקְרִים שֶׁלֵּנוּ לְחַצוֹת אֶת
הַקּוֹיִם מַעֲרִידָה כְּמֵאָה עֲרִים עַל אוֹפִיִּים וְאוֹפִי
כְּתִיבָתָם.
כִּי לְהַמְחִישׁ אֶת הַרְבֵּרִים, אֲבִיא אֶת סִפְרוֹ
שֶׁל יוֹרֵם קִנְיֹק, בְּשַׁעֲתוֹ כֹּתֵב הַסּוֹפֵר בִּיקוֹרַת

תִּיאֲטְרוֹן בְּעִיתוֹן דְּבַר. כְּמַבְקֵר הַצִּיּוֹן קִנְיֹק
בְּסִיגְנוֹן תּוֹקְפָנִי וְגַם כְּמִיּוֹדֵר. יוֹם אַחֵר הִגַּה שְׁמַעוֹן
פִּינְקֵל, מִי שְׁהִיָּה בְּאוֹתָם יָמִים מִנְהַל תִּיאֲטְרוֹן
הַבִּימָה, רַעִיוֹן מְבַרְקִי. הוּא הוֹמִין אִלּוּי אֶת
הַמְּבַקֵּר עוֹשֵׂה־הַצִּוֹת וְהַצִּיעַ לוֹ לְבִיִּים מִחוּץ פְּרִי־
עֵט בְּהַבִּימָה. קִנְיֹק, הַמְּגִדִיר עֲצֻמוֹ מַעַל לְכָל
כִּסְפוֹרָה, בִּלְעַד אֶת הַפִּתְיוֹן בִּיחַד עִם הַקֶּרֶס. מְבַלִּי
לְהַתִּיחֵס כִּאֵן לְעִרְכּוֹ הַסִּפְרוֹתִי שֶׁל הַמַּחְזָה,
וּמִתּוֹךְ רִצּוֹן לְהוֹיֹת קוֹנְסֵטְרוֹקְטִיכִי וְלֹא לְהַצְמִיץ,
אֲצִיין רַק אֶת הָעוֹבְדוֹת: הַהַצָּהָה הִיָּתָה כִּישְׁלוֹן
מוֹחַלְטִי. יִתְרֵע־לִיכֵן, עֲמִיתָיו שֶׁל קִנְיֹק לְבִיקוֹרַת
עֵטוֹ עֲלִיוֹ בְּרַגְעַ שְׁבוּ חֲצָה אֶת הַקּוֹיִם וְעֵשׂוּ בוֹ
שְׁפִטִים — כְּאוֹתוֹ סִיגְנוֹן שְׁבוּ נִגְה הוּא עֲצֻמוֹ
לְכַתּוֹב עַל אַחֲרִים. זֶה הִיָּה סוֹפּוֹ שֶׁל קִנְיֹק כְּמַבְקֵר
תִּיאֲטְרוֹן וְאוֹלִי גַם סוֹפּוֹ כְּדִרָאמַאטוֹרֵג. אַחֲרֵי
שַׁחַשׁ עַל בִּשְׂרוֹ וּבְנַפְשׁוֹ אֶת מִיכּוֹת הַבִּיקוֹרַת שׁוֹב
לֹא מֵלֵא לִיבֵי לְהוֹסִיף וְלִבְקֵר אַחֲרִים.
רְעֵה־חֻלּוּלָה אַחֲרַת הַמֵּאֲפִינַת אֶת הַמִּימָסֵד
הַתִּיאֲטְרוֹנִי שֶׁלֵּנוּ קְשׁוּרָה בְּעוֹבְדָה, שְׁמִרְכִּית
הַמְּבַקְרִים אִינֵם מְסַתְּפִים כְּהַבְעֵת רַעְתֵם בְּצִיבּוֹר.
תוֹךְ פֶּרֶק זָמַן קִצְרֵי יַחֲסִית נִיתַן לְמַצּוֹת אֶת
הַקּוֹלְנִיִּים שְׁבָהֵם יוֹשְׁבִים כְּכֵל מִינֵי וְעוֹדוֹת, כּוֹלֵל
וְעוֹדוֹת, "אִמְנוֹת לְעַם"; הַמַּחְלִיטוֹת אֵלוֹ הַצְּנוֹת
יּוֹמְלָצוּ לְפָנֵי מִנְהַלֵּי הַמַּתְנַסִּים בְּרַחֲבֵי הָאָרֶץ.
הַצְּנוֹת שֶׁלֵּא נּוֹצְרוּ בִּין כּוֹתְלֵי הַתִּיאֲטְרוֹן הַמְּסוֹכֵסֵד
תְּלוּיּוֹת מְכַחֲנִיּוֹת רַבּוֹת בְּאוֹתָן וְעוֹדוֹת, כְּשִׁעִיתִים
יֵשׁ כֹּהֵן כְּדִי לְהַכְרִיעַ אֶת עַתִּידֵן — לְחַיִּים אוֹ
לְיִרְדָּה מַעַל הַבִּימָה. כֵּאֵן, כְּמִיסְגֵרַת זֹאת, נִיתַן
אִפּוּא לְמַבְקֵר — גַּם הַגְּרוּעַ בְּיוֹתֵר — לְהוֹפֵךְ אֶת
חֻוֹת־דְּרַעְתּוֹ לְעוֹבְדָה קִיַּיִמַת בְּמַצִּיאוֹת. כְּשִׁעִיָּה
מְצַבֵּעַ בְּכוֹוֵן מוֹפְנִית כְּלִפֵּי מִטָּה הוּא לֹא רַק חוֹרֵץ
אֶת גּוֹרְדִּינּוֹ שֶׁל הַצְּנוֹת, כִּי אִם גַּם מְשַׁלֵּט
לְמַעֲשֵׂה אֶת הַשְּׁקֵפַת עוֹלָמוֹ. תּוֹפְעָה זֶה נִרְאִית
בְּעִינֵי כְּעִיּוֹת חֲמוֹר בְּיוֹתֵר וְאִנִּי מַעֲלָה אוֹתָהּ כֵּאֵן
כִּי לְחַשׁוֹף עוֹר פֶּן שֶׁל עִירּוֹב הַתְּחוּמִּים וְהַגּוֹרְמוֹת
הַפְּסוּלוֹת הַרוּחוֹת כְּעוֹלָם הַתִּיאֲטְרוֹן בִּישְׂרָאֵל.

רוקטור לריון

דוּגְמָה נוֹסֶפֶת שִׁישׁ בַּהּ מְשׁוּם נוֹפֵךְ סַאטִירִי
קְשׁוּרָה בְּאוֹתָהּ מְבַקֵּרֵת יוֹדְעָה בְּצִיבּוֹר אֲשֶׁר זְכַתָּה
כְּתוֹאֵר הַרוֹקֵטוֹר שֶׁלָּה עַל דִּיסְרֵטְצִיָּה שְׁכַתְבָּה עַל
מַחוּזוֹת תְּנוּךְ לִוּיִן בְּאוֹבִיבְרִסְטִיָּה אֲמִרְקָאִית.
חֲלִילָה לִי מִלְהִיכְנֵס כֵּאֵן לְדִיוֹן בְּעִרְכָּה שֶׁל יִצִּירַת
לִוּיִן וְהָרִי גַם אִינִי עוֹסֵק כֵּאֵן בְּמַחְאוּסִים. כָּל רִצּוֹנִי
הוּא לְהַצְבִּיעַ עַל הַמְּבַקֵּרֵת דְּנָן כְּתוֹפְעָה תְּרַבּוּתִית,
וְלֹא עַל הַמַּחְאוּסִי שְׁבִרּוֹר כִּי אִינִי אַחֲרָאֵי לְמַעֲלֵילָהּ
שֶׁל מַעֲרִיצָתוֹ.
יִבְכֵן, אוֹתָהּ מְבַקֵּרַת נְכַבְדָּה, פַּחוֹת אוֹ יוֹתֵר,
מְרַבָּה לְכַתּוֹב בִּיקוֹרַת וּלְחַוֹּת אֶת דַּעְתָּה הַנְּאוּרָה,
פַּחוֹת אוֹ יוֹתֵר, מַעַל כֵּל בִּימָה אֲפִשְׁרִית, כּוֹלֵל
בִּימּוֹת הַרְדִּיּוֹ וְהַטְּלוּוִיּוּת. הָאִם יִהְיֶה זֶה קְטַנּוּנִי
מְצִדִּי אִם אֲשֶׁאֵל, הָאִם הִיא כְּכָל מְסוּגֵלַת לְהַבִּיעַ
דִּיעָה אוֹבִיבְרִסְטִיכִית? תְּשׁוּבַתִּי שֶׁלֵּי עַל הַשְּׂאֵלָה
חִיבִיתָ, לְצַעֲרִי, לְהוֹיֹת שְׁלִילִית. (בְּהוֹיֹתָ שְׁבוּיָה
(הַמְשָׁךְ בְּעִמּוּד 35)

עורר סברדליק

השתוקקות

עִינֵי הַשְּׂמִיזוֹת שֶׁל הַבְּלָב
לְמַד גְּדוּדִים לְטוֹשׁוֹת יִשְׂרָאֵל
לְרִשְׁקָה הַשְּׂמִיזוֹת שֶׁבָּהּ
גַּחְקָקוּ בִּין הַשְּׂשִׁיץ
אֲרַצּוֹת אֲזוּרִים אֶקְבוֹת
נִכְנָכוֹת גְּאִיּוֹת תְּחִלִּים
לְרַב עָרִים צְדִיִּים תְּלֵאוֹת
גְּבִיתָה צְרִירִית כְּקַמֶּץ
נִשְׁכַּב חֲרִישִׁי שׁוֹכֵב
שׁוֹסֵף בְּעֵצְלִים
אֶת נְחִירֵי אָפוֹ
בְּרִיחַ שְׁסוּף מְתִיקוֹת
כְּמַלְחֵי הַיָּם הַבוֹרוֹךְ
מִהַמְקוֹם ה